

ADRES:
ul. Kupnera 22
14-260 Lubawa
Tel. (0-89) 645 39 60

ODPUSTY:

1. Narodzenie św.
Jana Chrzciciela
24 czerwca
2. Michała Archanioła
29 września

MSZE ŚWIĘTE:

dni powszednie
7.00, 17.00
Niedziele i święta
8.00, 10.30, 12.00, 17.00
święta „zniesione”
7.00, 9.00, 17.00

**ADORACJA
NAJŚWIĘTSZEGO
SAKRAMENTU:**

pon.- pt.; 7.30 - 16.30
w kaplicy Św. Franciszka

**SAKRAMENT
POJEDNANIA:**

I piątek; 15.00-17.00
piątki; 16.00-17.00
i przed Mszą św.

NABOŻEŃSTWA:

- **NOWENNA DO MB
NIEUSTAJĄCEJ
POMOCY**
środa; godz. 17.00

- **DO MIŁOSIĘDZIA
BOŻEGO**
pon.- pt.; godz.15.00

- **DO NIEPOKALANEGO
SERCA NMP**
I sobota m-ca; godz. 6.30

- **DO ŚW. FRANCISZKA
Z ASYŻU**
II sobota m-ca; godz. 6.30

- **KU CZCI ŚW. JP II
Z UCZCZENIEM
RELIKWII**
16 dzień m-ca; godz.17.00

- **KU CZCI ŚW. o. PIO**
23 dzień m-ca; godz. 17.00

- **GODZINA ŚWIĘTA**
I Czwartek m-ca; godz.
21.00

**MSZA ŚW. Z
MODLTWĄ
O UZDROWIENIE**
ostatni piątek m-ca;
godz.17.00

**KANCELARIA
PARAFIALNA**

15.30 - 16.30
poniedziałek, środa, piątek
Tel. (0-89) 645 39 60

Redakcja gazetki zaprasza
chętnych do współpracy.
Kontakt z księdzem
Proboszczem.

**Za złożone
dobrowolne ofiary:
BÓG ZAPŁAĆ**

ŚWIĘTE TRIDUUM PASCHALNE

WIELKI CZWARTEK

Msza św. Wieczery Pańskiej – kościół parafialny: godz. 19.00; Mortęgi: godz.16.30;
Adoracja Najświętszego Sakramentu w Ciemnicy do godz. 22.00

WIELKI PIĄTEK

Adoracja Najświętszego Sakramentu od godz. 8.00;
Liturgia Męki Pańskiej – kościół parafialny: godz. 17.00; Mortęgi: godz. 17.00

WIELKA SOBOTA

Świecenie pokarmów – Lubawa: godz. 11.00, 12.00, 13.00, 14.00; Tuszewo: godz. 11.30,
Mortęgi: godz. 13.00;
Wigilia Paschalna – kościół parafialny: godz. 21.00; Mortęgi: godz. 21.00

NIEDZIELA ZMARTWYCHWSTANIA PAŃSKIEGO – Msze św. wg porządku niedzielnego.

PONIEDZIAŁEK WIELKANOCNY – Msze św. wg porządku niedzielnego.

RUCHY I STOWARZYSZENIA:

1. SŁUŻBA LITURGICZNA

2. SCHOLA PARAFIALNA

**3. ODNOWA W DUCHU
ŚWIĘTYM**

- wtorek godz. 18.00

**4. GRUPA MŁODZIEŻOWA
„PRZYJACIELE JEZUSA”**

- piątek godz. 19.00

**5. WSPÓLNOTA ŻYWEGO
RÓŻAŃCA**

Lubawa, Tuszewo
i Fijewo - pierwszy wtorek
m-ca po Mszy Św. o godz.
17.00;

Mortęgi - ostatni czwartek
m-ca po Mszy Św.
o godz. 18.00

6. RODZINY NAZARETAŃSKIE

- środa po Mszy Św.
o godz. 17.00

**7. FRAŃCISZKAŃSKI
ZAKON ŚWIECKICH**

-druga sobota m-ca

**W NASZEJ WSPÓLNOCIE
PARAFIALNEJ**

1. CHRZTY

Odbывают się w ostatnią sobotę miesiąca na Mszy
Św. o godz.17.00.
Wymagane dokumenty: akt urodzenia dziecka oraz
zaświadczenia rodziców chrzestnych, że są wierzący i
praktykujący.
Rodzicami chrzestnymi mogą być osoby
bierzmowane, żyjące w związkach sakramentalnych.

1. Zofia Drózdź – 5 III
2. Franciszek Zapora – 5 III
3. Adam Jaskulski – 20 III

2. POGRZEBY

1. Marek Kwiatkowski – 12 III
2. Janusz Pszczoliński – 26 III
3. Teresa Joanna Leduchowska – 2 IV
4. Anna Kliniewska – 7 IV

**Dobry Jezu, a nasz Panie, daj Jej wieczne
spoczywanie**

Głos Św. Jana Chrzciciela – Pismo parafialne redaguje zespół pod kierownictwem ks. Proboszcza
(tel. 507 143 682).

Parafia Św. Jana Chrzciciela i Św. Michała Archanioła 14 -260 Lubawa ul. Kupnera 22
konto bankowe: Bank Spółdzielczy w Lubawie 55 8832 0001 1001 0000 2987 0001

GŁOS NR 165 KWIECIEŃ 2022

ŚW. JANA CHRZCICIELA

PARAFIA ŚW. JANA CHRZCICIELA I ŚW. MICHAŁA
ARCHANIOŁA

14-260 LUBAWA UL. KUPNERA 22

Fot.: adonai.pl

JEZU CHRYSSTE!

Oto kolejny raz przeszedłem drogą Twojej zdumiewającej miłości. Jednak nadal noszę tysiące pytań. Skoro kochasz mnie, to dlaczego wokół tyle cierpienia. Dlaczego po Twoim Zmartwychwstaniu nadal wybuchają wojny, doświadczamy tylu form zła? Podobnych pytań mógłbym stawiać wiele, jednak w obliczu Twojej Drogi Krzyżowej pokornie pochylam głowę i milknę, bo dajesz mi odpowiedź. Przypominasz, że zapłaciłeś najwyższą cenę za moje życie i moją wolność. Masz prawo powiedzieć: „Czy Ja, Bóg, jestem ci jeszcze coś winien? Czy mógłbym zrobić jeszcze coś więcej, abyś nauczył się myśleć w sposób prawy i kochać tak, jak Ja? Czy Ja, Twój Bóg coś zaniedbałem? Czy to Ja zgrzeszyłem przeciw Tobie?” Nie, Jezu, Ty okazałeś mi pełnię miłości. To ja proszę o pomoc i łaskę, aby umarło we mnie zło i abym narodził się do nowego życia.

Siostry i Bracia!

Dzieląc się radością płynącą ze Zmartwychwstania Jezusa Chrystusa, życzymy Wam, aby czas Świąt Paschalnych i każdy dzień Waszego życia był nieustanną okazją do wzrastania w wierze, że śmierć na zawsze została pokonana i przez łaskę mamy udział w zwycięstwie naszego Zbawiciela. On jako „Pierworodny spośród umarłych” (por. Kol 1,18) nadaje sens naszemu istnieniu, otwierając nas na pełnię życia w nadziei zmartwychwstania naszych ciał do radości wiecznej w dniu ostatecznym. Na naszej drodze do tego celu Zmartwychwstały Pan nieustannie nam towarzyszy udzielając swojej sakramentalnej miłości i łaski, abyśmy już teraz w wymiarze duchowym przechodzili ze śmierci do życia, powstając z naszych grzechów mocą Jego Ducha.

Niech ta pełna radości i nadziei świadomość nigdy nas nie opuszcza w naszej pielgrzymce wiary, otwierając nasze serca coraz bardziej na osobisty dialog miłości ze Zwycięzcą śmierci, piekła i szatana.

Błogosławionych Świąt Wielkiej Nocy!

Wasi duszpasterze

PAPIESKIE INTENCJE APOSTOLSTWA MODLITWY

Módlmy się, aby zaangażowanie pracowników służby zdrowia w opiekę nad osobami chorymi i starszymi, szczególnie w krajach najuboższych, było wspierane przez rządy i lokalne wspólnoty.

**ADORACJA Najświętszego Sakramentu w kaplicy św. Franciszka
poniedziałek – piątek, 7.30 - 16.30**

LITURGIA SŁOWA

10 IV - Niedziela Palmowa; Procesja - Łk 19,28-40; Msza św. - Iz 50,4-7; Ps 22; Flp 2,6-11; Łk 22,14-23,56

14 IV - Wielki Czwartek Wj 12,1-8.11-14; Ps 116B; 1Kor 11,23-26; J 13,1-15

15 IV - Wielki Piątek, Iz 52,13-53.12; Ps 31; Hbr 4,14-16;5,7-9; J 18,1-19,42

16 IV - Wielka Sobota – Wigilia Paschalna Rdz 1,1-2,2; Ps 104; Rdz 22,1-18; Ps 16; Wj 14,15-15.1a; Wj 15; Iz 54,4a.5-14; Ps 30; Iz 55,1-11; Iz 12; Ba 3,9-15.32-4,4; Ps 19; Ez 36,16-17a,18-28; Ps 42; Rdz 6,3-11; Ps 118; Łk 24,1-12

17 IV - Niedziela Zmartwychwstania Pańskiego, uroczystość; Dz 10,34a.37-43; Ps 118; Kol 3,1-4; (1Kor5,6b-8); J 20,1-9

18 IV - Poniedziałek Wielkanocny Dz 2,14.22b-32; Ps 16; Mt 28,8-15

24 IV - II Niedziela Wielkanocna, Miłosierdzia Bożego, uroczystość; Dz 4,32-45; Ps 118; 1J 5,1-6; J 20,19-31

25 IV - poniedziałek, św. Marka Ewangelisty, święto; 1P 5,5b-14; Ps 89; Mk 16,15-20

26 IV - wtorek, św. Wojciecha, biskupa i męczennika, Patrona Polski, uroczystość; Dz 1,3-8; Ps 126; Flp 1,20c-30; J 12,24-26

01 V - III Niedziela Wielkanocna Dz 5,27b-32.40b-41; Ps 30; Ap 5,11-14; J 21,1-19

SŁOWO NA NIEDZIELE

/komentarz - o. M. Legan OSPPE/

10 IV – Łk 22,14-23 Tylko nawrócony będą w stanie umacniać innych. Ewangelia, która ujawnia nam umęczone oblicze Jezusa Chrystusa dziś rozblęsnęła szczególnie słowami wypowiedzianymi przez Zbawiciela do Szymona Piotra: *Modliłem się za ciebie, abyś nie utracił swojej wiary. A ty, kiedy się nawrócisz, umacniaj swoich braci.* Jakże to piękne doświadczyć, że Jezus Chrystus jest pierwszym modlącym się o moją wiarę. To On jest jej gwarantem, to On pragnie, bym wierzył – bardziej nawet, niż bym tego pragnął. [...]

17 IV – J 20,1-9 Piotr i Jan biegną do pustego grobu. Dziś jesteśmy świadkami szczególnego wyścigu dwóch apostołów. Pierwszy z nich to Jan, rozgorączkowany chłopiec, który gdy słyszał o zmartwychwstaniu, wybiegł na spotkanie Mistrza pełen emocji i nowej siły. Drugi to przygnieciony swoim grzechem Szymon Piotr. Znamienne jest, że Jan po dotarciu do grobu czeka na tego, którego Chrystus ustanowił pierwszym z apostołów. Tradycja Kościoła widzi w tych dwóch postaciach personifikację charyzmatu i urzędu. Charyzmaty zawsze wyprzedzają to, co urzędowe. Wyprzedzają przełożenie. Ale jeśli zanurzone są w woli Chrystusa, to zawsze się podporządkowują temu, co reprezentuje Piotr, głowa apostołów. [...]

24 IV – J 20,19-31 Dotknąć Boga. Ewangelia na niedzielę Miłosierdzia Bożego pokazuje nam, jak wielka jest w człowieku potrzeba przekroczenia granicy intymności w relacji z Bogiem. Czymże innym jest bowiem pragnienie niewiernego Tomasza, by włożyć swoje palce w miejsce gwoździ. To wielkie pragnienie bliskości, ta wielka tęsknota za dotykaniem Boga sprawia, że Tomasz odważa się wypowiedzieć słowa, które dla wyznawców innych bogów byłyby bluźnierstwem. W żadnej innej religii człowiek nie może liczyć na taką bliskość z Bogiem. [...]

01 V – J 21,1-19 Wzór działania Chrystusa. Ewangelia, którą dziś odczytujemy, pozwala nam lepiej zrozumieć pewien wzór działania Jezusa, znany nam już z jego wcześniejszych kontaktów z ludźmi, ale w spotkaniu z Piotrem najbardziej czytelny. Jezus działa następująco: objawia siebie, następnie karmi i proponuje relację miłości. Dynamika ewangelicznego tekstu pokazuje te kroki: po pierwsze, staną na brzegu jeziora; po drugie, nakarmił w obfitości rybami, po trzecie zapytał o miłość. Ten wzór działania pozwala uwierzyć, że rzeczywiście Jezus jako jedyny rozumie człowieka na wskroś, rozumie go doskonale do końca w całej głębi. Rzeczywiście nie da się zrozumieć człowieka bez Chrystusa, który nieustannie odpowiada na trzy największe pragnienia człowieka: głód Boga, głód fizyczny i głód miłości. Ostatnim aktem jest postanie: *Pójdź za*

Mnq. Tak wypełnia się łos człowieka. [...]

KATECHEZA

ŚW. JANA PAWŁA II

CHRYSTUS PRZYSZEDŁ DAĆ ŚWIADECTWO BOGU ŻYCIA

„Jesteście w błędzie, nie znając Pisma ani Mocy Bożej” (Mt 22,29) – tak powiedział Chrystus do saduceuszów, którzy odrzucając wiarę w przyszłe zmartwychwstanie ciała, przedłożyli Mu następujący casus: „było u nas siedmiu braci. Pierwszy ożenił się i umarł, a ponieważ nie miał potomstwa, zostawił swoją żonę bratu (wedle Mojżeszowego prawa lewiratu). Tak samo drugi, trzeci – aż do siódmego. W końcu po wszystkich umarła ta kobieta. Do którego więc z tych siedmiu należeć będzie przy zmartwychwstaniu?” (Mt 22,25-28). Chrystus odpowiada saduceuszom, stwierdzając na początku i na końcu swej odpowiedzi, iż są „w błędzie, nie znając Pisma, ani mocy Bożej”. Ponieważ rozmowa z saduceuszami znajduje się u wszystkich synoptyków, porównajmy krótko odnośne teksty. Wersja Mateusza, choć nie odwołuje się do „krzaku”, w całości pokrywa się z wersją Marka (12,18-25). Obie zawierają dwa zasadnicze elementy: wypowiedź o przyszłym zmartwychwstaniu ciała, oraz wypowiedź o zmartwychwstaniu ciała ludzi zmartwychwstałych. Oba te same elementy znajdują się również u Łukasza (20,27-36) Element pierwszy to znaczy wypowiedź o przyszłym zmartwychwstaniu ciała, łączy się, zwłaszcza u Mateusza i u Marka – ze stwierdzeniem pod adresem saduceuszów, że „nie znają Pisma ani „Mocy Bożej”. Stwierdzenie to zasługuje na szczególną uwagę, gdyż właśnie w nim Chrystus dotyka samych podstaw wiary w zmartwychwstanie, do którego odwołał się w odpowiedzi na ich pytanie związane z konkretnym przykładem w zakresie

Mojżeszowego prawa lewiratu. Saduceusze najwyraźniej traktują sprawę zmartwychwstania jako swego rodzaju teorię, czy hipotezę, którą można obalić. Jezus wykazuje im napróżd błąd metodologiczny: nie znają Pisma, a z kolei błąd merytoryczny: nie przyjmują tego, co Pismo objawia – nie znają mocy Bożej – nie mają wiary w Tego, który objawił się Mojżeszowi w krzaku ognistym. Jest to bardzo znamienna odpowiedź i bardzo precyzyjna. Chrystus spotyka się tutaj z ludźmi, którzy uważają się za znawców i kompetentnych interpretatorów Pisma. Ludziom tym, saduceuszom Jezus odpowiada, że sama znajomość Pisma jako „literary” nie wystarcza. Pismo bowiem jest nade wszystko środkiem do poznania mocy Boga żywego, który objawia w nim siebie, tak jak objawił siebie Mojżeszowi w krzaku ognistym. W tym objawieniu nazwał siebie „Bogiem Abrahama, Izaaka i Jakuba” – a więc tych, którzy byli protoplastami Mojżesza w wierze płynącej z objawienia Boga żywego. Wszyscy oni dawno już pomarli, a jednak Chrystus odwołanie się do nich dopełnia stwierdzeniem: „Bóg nie jest Bogiem umarłych. Lecz żywych”. Stwierdzenia tego, które jest kluczem Chrystusowej interpretacji słów wypowiedzianych do Mojżesza z głębi płonącego krzaka nie można rozumieć inaczej, jak tylko przyjmując rzeczywistość życia, któremu śmierć nie kładzie kresu. Ojcowie Mojżesza w wierze: Abraham, Izaak, Jakub dla Boga są osobami żyjącymi („wszyscy bowiem dla Niego żyją”) chociaż wedle ludzkich kryteriów należy ich zaliczyć do umarłych. Odczytywać prawidłowo Pismo, a w szczególności powyższe słowa Boga samego to znaczy poznawać i przyjmować z wiarą moc Dawcy Życia, który nie jest związany panującym w ziemskich dziejach człowieka prawem śmierci. Zdaje się, że w taki sposób należy zinterpretować odpowiedź Chrystusa na temat możliwości zmartwychwstania udzieloną saduceuszom wedle zapisu wszystkich trzech synoptyków. Kiedyś Chrystus odpowiedzi w tej

sprawie udzieli swoim własnym zmartwychwstaniem – na razie jednak odwołuje się do świadectwa Starego Testamentu i ukazuje jak w tym świadectwie należy odnajdywać prawdę o nieśmiertelności i zmartwychwstaniu. Należy to czynić nie zatrzymując się przy samym brzmieniu słów, ale sięgając do mocy Boga którą słowa te objawiają. Powołanie się na Abrahama, Izaaka i Jakuba w owej Mojżeszowej teofanii, o jakiej czytamy w Księdze Wyjścia (3,2-6), jest świadectwem, które Żywy Bóg daje tym, którzy „dla Niego” żyją, którzy z Jego mocy mają życie, chociaż w wymiarach historii od dawna trzeba ich zaliczyć do umarłych. Pełną wymowę tego świadectwa, do którego w rozmowie z saduceuszami odwołuje się Jezus można by (stałe w świetle Starego tylko Testamentu) odczytać w taki sposób: Ten, który Jest – Ten, który Żyje i który jest Życiem – stanowi niewyczerpalne źródło istnienia i życia, tak jak objawił siebie „na początku” w Księdze Rodzaju. Chociaż przeto udziałem człowieka wraz z grzechem stała się śmierć co do ciała, chociaż dostęp do drzewa życia (wielkiego symbolu Księgi Rodzaju) został dla niego odcięty – to jednak Bóg Żywy wchodząc w nowe Przymierze z ludźmi (Abraham – patriarchowie, Mojżesz – Izrael), w Przymierzu tym odnawia stałe samą rzeczywistość Życia, odświeżając na nowo jego perspektywę ponieważ wciąż na nowo otwiera dostęp do drzewa życia. Wraz z Przymierzem to Życie, którego źródłem jest On sam, staje się udziałem ludzi – tych samych, którzy na skutek złamania pierwszego Przymierza stracili przystęp do drzewa życia, którzy w wymiarach swej ziemskiej historii zostali poddani śmierci. Chrystus jest ostatnim słowem Boga na ten temat, w tym bowiem Przymierzu, które w Nim i przez Niego zostaje zawarte między Bogiem a ludzkością perspektywa życia zostaje otwarta do końca, a przystęp do drzewa życia – wedle pierwotnego zamierzenia Boga Przymierza – zostaje objawiony w ostatecznej pełni każdemu człowiekowi. Taka będzie wymowa śmierci i zmartwychwstania Chrystusa, takie świadectwo tajemnicy paschalnej. Jednakże rozmowa z saduceuszami toczy się na przed paschalnym etapie mesjańskiego posłannictwa Chrystusa. Przebieg

rozmowy według Mateusza, Marka i Łukasza wskazuje na to, że Chrystus, który kilkakrotnie zwłaszcza w obcowaniu ze swoimi uczniami, mówił o przyszłym zmartwychwstaniu Syna Człowieczego, w tej rozmowie nie odnosi się do tego argumentu. Racje są zrozumiałe i przejrzyste. Rozmowa toczy się z saduceuszami, „którzy nie wierzą w zmartwychwstanie”, to znaczy, którzy kwestionują samą jego możliwość, a równocześnie uważają się za znawców Pisma Starego Testamentu, uważają się za jego kwalifikowanych interpretatorów. I dlatego też Jezus odwołuje się do Starego Testamentu. I na Starym Testamencie wykazuje im, że „nie znają mocy Bożej”. W sprawie możliwości zmartwychwstania Chrystus odwołuje się właśnie do tej mocy, która idzie w parze ze świadectwem Boga żywego, który jest Bogiem Abrahama, Izaaka i Jakuba – i Bogiem Mojżesza. Bóg, którego saduceusze pozbawiają tej mocy, nie jest już prawdziwym Bogiem ojców, ale Bogiem ich hipotezy i interpretacji. Chrystus natomiast przyszedł dać świadectwo Bogu Życia w całej prawdzie Jego mocy nad życiem człowieka.

MÓWIĄ WIELCY

W Chrystusie zmartwychwstał świat!
W Chrystusie zmartwychwstało niebo!
W Chrystusie zmartwychwstała ziemia!

/Św. Ambroży/

MODLITWA ZA KAPŁANÓW

Najwyższy Kapłanie, Jezu Chryste, obdarz naszych Kapłanów swą mocą i miłością. Uzbrój ich w ciepłiwość i wyrozumiałość wobec ludzkiej słabości. Daj im niezłomne męstwo w walce z wszelkim złem. Naucz ich pasterskiej troski o zaginione owce i uczynń światłymi przewodnikami na drogach naszych zwątpień i załamania. Zanurz ich w swojej świętości, aby ich życie było ciągle żywym znakiem, w którym ludzie rozpoznają Ciebie, Panie. Amen.